

Marina Cvetajeva: Phaedra

1

Panasz

Hippolütosz! Jaj, ne kinozz!
Lángol az orcám... láz hevében...
Mi ez a rejtező gonosz
varázs Hippolütosz nevében?

Akárha hullám csapna a
part fekete gránitkövére.
Jaj, Hippolütosz parazsa!
Jaj, esküvések lázbeszéde!

A földbe vágyik két karom,
fogaim kavicsai – porba!...
Ha véled sírok, alhatom!
Elmém is lángra gyúl, lobogva...

Mintha Herculanium porát
szívnám... vakulva... hervadón már...
Jaj, élő fűrész foga rág!
Aszúbb vagyok hamu-homoknál!

Bögölynek – ömlő vérű seb
sírásán – dühödt harapása...
Kancának – tűzzel kerített –
pirosuló sebként vágatása!

Hippolütosz! Légy oltalom!
E peplum, mint a kripta.
Bögöly – gebe-Elizium:
vágóhíd – vérem itta!

Hippolütosz! Foglyod leszek!
Keblem, forrásom éget!
Hippolütosz-szirom helyett
hárpiák csőre tép meg!

Hippolütosz! Víz, vizet!
Mostohafiú? Cinkos!
Lábam alatt – lépcső helyett –
láva! – Morog Olümposz?

Vak olümposzi istenek!
Szobor mind – ez a titka!
Hippolütosz! A köpenyed!
E peplum, mint a kripta!

Hippolütosz, oltsd szomjamat....

1923. március 7.

Levél

Hippolütosznak küldi az Anyja – Phaedra – Királynő.
Hóbotos fiúnak, a viasz-szépségű legénynek,
Phoibosztól, Phaedrától messzefutónak... Emígy szól
Hippolütoszhoz Phaedra: sohajtva, szelíd ajakával.

Oltsd el a lelkem szomját! (Érintsd ajkamat is, mert
nem lehet oltani másképp!) És – ajkamra tapadva –
nem csókolni Pszühkét is egyúttal, ki körülöm leng...
Oltsd el a lelkem szomját: oltsd el az ajkam, az égőt!

Hippolütosz, kimerültem... Szégyenkezzen a céda!
Én nem szégyellem, hogy hozzád száll sikolyom. Mert
szó meg a kéz csak az egyszerűek... De ajakremegésem
nagy titkát mutatóujj rejti előled: a csöndem.

Ó te bocsáss meg nékem! szűz! lovas! élvezeteknek
ellensége! De nem bujaság ez! Női szeszély sem!
Vagy ha igen – más csábított rá! Vágyta Pszühké meg-
hallani Hippolütosz szavait, ajkamra találva.

„Szégyenkezz!” – De hiszen késő! Ez a vég szava volt már!
Elragadott a lovam! Meredek szirtről le – a porba –
már én is zuhanok! Keblem magasából, a végzet
kettős dombjáról – kebled poklába örökre!

(Nem magaméba-e?!) Bátrabban! Szelidebben! Az írást
nem szítilosszal a lágy táblába – a szív viaszába?! –
kell ma bevésni ügyetlen... Elolvasná ajakadról,
Hippolütosz, szent titkaidat, epedő ajakával

Phaedra, a szomjuhozó...

1923. március 11.